

Brighton 64: «Per fi hem entès per què cantem en castellà»

'Como debe ser' és el nou disc de la banda barcelonina que es podrà escoltar sencer a partir del 13 de desembre | Ens expliquen els detalls del treball més políticament compromès en una entrevista

Brighton 64 | Bernat Lliteras

Fa uns dies començàvem a descobrir el nou disc de **Brighton 64** amb "La cara infame", un avançament de l'àlbum *Como debe ser* (BCore, 2019), que veurà la llum el 13 de desembre. La resposta a la sentència del Procés de la banda dels germans Albert i Ricky Gil els fa distanciar del moviment mod per acostar-se més que mai a la cançó protesta, en un disc que diu les coses pel seu nom a base de melodies power-pop. Parlem amb ells sobre el nou treball, que asseguren, és el disc més compromès que han fet fins al moment.

Ja fa nou anys del vostre retorn als escenaris com a Brighton 64 i *Como debe ser* (BCore, 2019) és el quart disc de la segona etapa, més llarga i prolífica que la primera als anys vuitanta.

Ricky Gil (veu i baix): Sempre intentem fer la millor feina possible. I en aquest cas és el disc més rellevant de tots els que hem enregistrat fins ara. Molt més que l'anterior, *El tren de la bruja* (BCore Disc, 2017), que relatava una història molt personal en un moment de molta efervescència social. La preparació del nou disc en una època de tanta repressió va servir per començar a escriure cançons sobre l'actualitat del país, una cosa que havíem fet abans puntualment, però que ara ha estat sistemàtic, amb un treball que parla de la situació política del principi al final.

Podríem dir que és un disc conceptual?

Albert Gil (guitarra): Sí, tret d'algun tema de caire més personal i "Playas del Mediterráneo", que parla dels rescats de refugiats...

I, tot i així, és una cançó compromesa amb un fort component social i polític.

R.G: El disc no només parla de Catalunya i de l'Estat espanyol, sinó de la situació que viu el món. Arreu hi ha conflictes i cal denunciar les situacions injustes. **Brighton 64** va sorgir a la dècada dels vuitanta. Barcelona aleshores era una ciutat molt dura, però la societat era molt més amable. En canvi ara al 2019 el món és un lloc hostil.

Parleu d'un món en què els drets i les llibertats humanes estan en retrocés.

R.G: Sí, perquè estem perdent tot el que de mica en mica i a través de moltes lluites s'havia anat guanyant al llarg del segle XX.

A.G: Si *El tren de la bruja* va sortir en el pitjor moment, el nou disc ha estat molt més oportú. Cada lletra sembla extreta d'un diari de l'actualitat. Les cançons de *Como debe ser* són la banda sonora d'una rebel·lió.

A l'escena estatal no hi ha gaire tradició de pop compromès, però alguns dels referents del pop britànic (The Jam, The Smiths, The Housemartins o Pet Shop Boys) han fet servir la música d'altaveu de la seva ideologia.

A.G: Aquí pràcticament no ens assabentàvem del que deien les lletres de la majoria d'aquestes bandes perquè no teníem ni idea d'anglès, i qualsevol fatxa podia cantar **The Jam, The Style Council** o **The Housemartins** sense ruboritzar-se. La cosa és diferent quan cantes en català o castellà, i la gent et pot entendre. Ja veurem què passa amb aquest disc...

Què vols dir?

R.G: Que haurem d'esperar a la reacció del públic quan surti el disc sencer el 13 de desembre o quan comencem a fer concerts. Ara per ara, la resposta a Catalunya als primers senzills ha estat molt positiva, hi ha gent molt contenta. A Espanya, en canvi, n'hi ha que encara no ho acaben de captar. A nosaltres sempre ens pregunten per què **Brighton 64** canta en castellà, i per fi ho hem entès i tot plegat té un sentit.

I quin és el motiu real?

R.G: Cantem en castellà perquè ens escoltin i ens entenguin més enllà de Catalunya.

A.G: El nostre missatge va dirigit als de fora. Nosaltres ja sabem què passa a Catalunya. Sabem els errors que hem comès i els encerts que hem tingut. I tenim ben clar que ja no es pot anar amb el liri a la mà.

Aquest és el missatge de "La flor que sostenia en la mano"?

A.G: Vaig escriure la lletra abans de la sentència i dels aldarulls a Barcelona. Ja n'hi ha prou d'esperit xirucaire. Nosaltres ja ho vam veure als anys vuitanta. No parlo de la violència, sinó de la necessitat d'implicar-se políticament. I és el que hem fet amb el nou disc, mullar-nos. No em sortia cap altre tema per cantar que parlar del que realment ens preocupa com a societat, és a dir, que la meva filla pugui viure i créixer en un país digne. Em posava a escriure i no em motivava res més. Vaig reunir el grup per exposar-los que volia fer un disc de protesta.

I quina va ser la resposta?

A.G: Després del desengany que va ser *El tren de la bruja* no podíem tornar amb un disc amb les mateixes coordenades de sempre. Fins ara havíem fet discos dels nostres mons interiors, sobre els mods, la premsa musical o l'amor... Merda, tot això és merda. En Ricky i jo hem militat i hem cregut en un país lliure des de sempre, però això no havia anat mai de la mà de la nostra música. Ara sí. Ha estat el moment de presentar-nos tal com som, tot i el risc de no poder sortir de casa. Però què importa?

De vegades és millor ser honest i no fer les coses pensant en què diran els altres.

A.G: Hem fet les coses com la gent gran, per fi hem dit les coses pel seu nom. Artísticament sentim que no hem de passar comptes més que amb nosaltres mateixos i les nostres cançons. A més, hi ha un fet molt important i és que, més enllà de tot el que hem comentat, des del concepte visual fins a les lletres de les cançons aquest és un disc molt **Brighton 64**.